

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **F. A.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-51423-5/SO-2021 ze dne 18. 5. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č. j. OAM-16086-17/DP-2020 ze dne 22. 2. 2021 zastavilo Ministerstvo vnitra podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Důvod zastavení spočíval v tom, že žalobce přes výzvu nepředložil nezbytné dokumenty (k prokázání jeho úhrnného měsíčního příjmu a bezdlužnosti obchodní korporace, jejímž je jednatelem). K odvolání žalobce žalovaná toto rozhodnutí ministerstva vnitra potvrdila a

odvolání zamítla.

2. Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou. V ní namítl, že ministerstvo postupovalo v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Žalobce žádal o přerušení řízení, ministerstvo této žádosti nevyhovělo a zastavilo řízení o žádosti dříve, než rozhodnutí o nepřerušení řízení nabylo právní moci. Rozhodnutí o prodloužení či neprodloužení lhůty k odstranění vad je přitom předběžnou otázkou, kterou v této fázi řízení mohl řešit pouze odvolací správní orgán, nikoliv ministerstvo. Nevyčkalo-li ministerstvo právní moci rozhodnutí o nepřerušení řízení, byl jeho postup zjevně nesprávný a v rozporu se zásadou legality. Žalovaná nesprávný postup ministerstva aprobovala. Její rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se vadným postupem ministerstva nezabývala. Dále žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí kvůli rozporu se zásadou ochrany dobré víry. Napadené rozhodnutí totiž zhoršilo postavení žalobce a je nepřiměřené. Podle žalobce na jeho věc dopadá čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Evropská úmluva“), který poskytuje ochranu před nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, mimo jiné i usídleným cizincům jako je žalobce. V této souvislosti žalobce poukázal na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, poněvadž mu schází poměření kolidujících veřejných a individuálních zájmů. Dále žalobce odmítl, že by napadené rozhodnutí jakožto usnesení o zastavení řízení nevyžadovalo posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Závěrem žaloby žalobce poukázal na svou délku pobytu v České republice. Ta vytváří předpoklad silných vazeb žalobce, poněvadž zde žalobce žije dlouhodobě.
3. Žalovaná ve vyjádření odmítla, že by přerušení řízení bylo předběžnou otázkou. Žalovaná se s otázkou zastavení ještě před právní mocí rozhodnutí o nepřerušení řízení dostatečně vypořádala. Pokud by shledala, že správní řízení mělo být přerušeno, zrušila by též rozhodnutí o zastavení řízení. Pro to však důvod nebyl, ministerstvo po právu řízení nepřerušilo. Dále žalovaná neshledala rozpor se zásadami dobré víry. Žalobce měl fakticky 224 dní k odstranění vad žádosti, což je doba dostatečná. Hodnocení přiměřenosti zastavení řízení pro neodstranění vad žádosti by odporovalo zásadě procesní ekonomie. Žalobce měl doložit své vazby v ČR dokumenty vyžadovanými zákonem, což neučinil.
4. Žalobce v replice uvedl, že napadené rozhodnutí není pouhým procesním rozhodnutím a je spíše rozhodnutím meritorním. Proto nebylo lze vyloučit kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 8 Evropské úmluvy. Dále uvedl, že odvolání proti usnesení o přerušení řízení mělo charakter předběžné otázky. Žalovaná svůj opačný náhled nijak neodůvodnila.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná.
6. Ve věci nebylo sporné, že žalobce nedoložil všechny náležitosti žádosti o prodloužení doby dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Nesporně je nedoložil ani přes výzvu k odstranění vad žádosti. Jedinými rozhodujícími otázkami bylo, zda správní orgány mohly po opakovaném prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti a přerušení řízení (na celkovou dobu 224 dnů) zastavit řízení a zda je zastavení přiměřené s ohledem na práva žalobce.
7. Předně žalobce namítal procesní pochybení spočívající v tom, že Ministerstvo vnitra zastavilo řízení o jeho žádosti v době, kdy ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, že

řízení již nebude přerušeno a tím fakticky prodloužena doba k odstranění vad žádosti. Tomu přisvědčit nelze a soud odkazuje za příléhavé vysvětlení žalované (str. 8), jejíž rozhodnutí je v této otázce plně přezkoumatelné.

8. Rozhodnutí o nepřerušení řízení je rozhodnutím, kterým správní orgán upravuje vedení řízení (již proto nejde o rozhodování o předběžné otázce ve smyslu § 57 správního řádu). Smyslem přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu je zejména umožnit účastníku řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení, popřípadě časový prostor pro to, aby zvážil, zda na své žádosti setrvává. Správní úřad není povinen vždy na žádost účastníka řízení přerušit. Je oprávněn tak neučinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení.
9. Správní orgán ani nemusí vyčkat právní moci tohoto procesního rozhodnutí a může rovnou rozhodnout o žádosti samotné (§ 65 odst. 1 *a contrario*, § 76 odst. 5 správního řádu), byť samozřejmě nese riziko, že tím zkrátí účastníka na jeho procesních právech. K tomu by mohlo dojít zejména tehdy, kdy by se odvolací orgán neztotožnil s důvody rozhodnutí o nepřerušení řízení (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 1 As 55/2012-32 ze dne 14. 6. 2012). Jako takové je však rozhodnutí o nepřerušení řízení vyloučeno ze soudního přezkumu a soud se jím zabývá pouze v tom rozsahu, v jakém mohlo mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí o žádosti.
10. V souzené věci ministerstvo právní moci rozhodnutí o nepřerušení řízení nevyčkalo zejména s ohledem na hospodárnost již tak dlouhého řízení o žádosti samotné. Toto rozhodnutí upravující postup v řízení bylo následně potvrzeno a nabylo právní moci. V tom ohledu tedy bylo možné vydat i rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti, protože toto řízení stále nepřerušeně pokračovalo. Ostatně sám žalobce netvrdil, že by tím byl nějak zkrácen na svých právech (srov. i rozsudek MS v Praze č. j. 6 A 194/2017-29 ze dne 28. 1. 2019).
11. Nedůvodná je námitka nepřiměřenosti rozhodnutí o zastavení řízení pro neodstraní vad. K tomu soud jen připomíná, že žalobce měl po několika prodlouženích lhůty a přerušení řízení komfortní časový prostor celkem 224 dnů, aby vady žádosti odstranil. Nepřiměřenost tedy nespočívá ve stanovení příliš krátké (nesplnitelné) lhůty. Subjektivní důvody žalobce jsou sice obecně pochopitelné, nicméně ani z nich neplyne, že by nebylo v jeho moci vady žádosti odstranit.
12. Nebyly pak ani důvody věc posuzovat podle čl. 8 Evropské úmluvy. Převažující rozhodovací praxe stojí na tom, že to není třeba v případech zastavení řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění z důvodu neodstranění vad žádosti účastníkem řízení. V takových situacích správní orgány v důsledku procesní pasivity žadatele vůbec nemají možnost o žádosti meritorně rozhodnout (srov. rozsudky NSS č. j. 2 Azs 76/2015-24 ze dne 28. 7. 2016, odst. 35, č. j. 1 Azs 108/2016-41 ze dne 16. 8. 2016, odst. 22, č. j. 10 Azs 206/2016-48 ze dne 19. 1. 2017, odst. 40–44). Tato rozhodovací praxe není bezvýjimečná, její základní východisko vztahující se k procesní pasivitě ovšem není jinak zpochybněno (srov. judikaturu a bližší rozbor v rozsudku NSS č. j. 10 Azs 218/2021-44 ze dne 3. 8. 2021 a jemu předcházejícím rozsudku MS v Praze č. j. 11 A 80/2019-51 ze dne 24. 5. 2021).
13. V poměrech souzené věci to znamená, že žalobce podal žádost bez nezbytných náležitostí. Ty nedoplnil, ač k tomu byl řádně vyzván a měl k tomu i prostor. Sám tedy způsobil zastavení řízení a vyloučil tím možnost hodnocení přiměřenosti tohoto rozhodnutí. Správní orgány proto nebyly povinny věc hodnotit podle čl. 8 Evropské úmluvy.

Závěr

14. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. února 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu